

t wie zich onder
ref. Kerk in het
ederland te be-

ndentie met de
van Bergschen-
bekende Geref.

tot in de offi-
gen óók al van
van Bergschen-
houdt.

K. S.

SCHOOL.

, dat onze Vrou-
7 bijeengebracht
inmiddels afge-
en onze Theol.

nder onze Vrou-
van onze Hoo-

l van 1947 met
f cent afzonde-

ag opnieuw een
vermelden welk
oor onze kleine
gebracht.

hoe groot de

zaak van onze
is immers de

ringe hulp van
ór onze Theol.

laatselijk comité
bibliotheek-fonds
rden.

B. v. d. Berg.

hoofdartikel en-
premier-minister

de man heet
ti-Nederlandsch.
ir (aangeprezen
ir H.H. Schouten

och „christen“
recht christen“
nt“.) Aan deze
hier treedt een
de Indonesische

n. Vele Indone-
en-zijn van hun
gen. Wij vree-
een groote
egzame mate de
n van het feit,
ortrokken moet
in de beginselen

elke christelijke
aan heeft. Maar
, of misschien
and willen an-
tenden de vraag,
, wel een goed
n; men zou den
anners zoo on-
aar we herinne-
et geïllustreerde
Nieuwe Java“),
als de „Deut-
tret publiceerde
, enz. in de rij

die is meer en
nschen, die het
n maatschappe-
laal) ruilt met
p tijd te laten
ergeefs klagen,
delijk en scherp
van zijn eigen
teruitgang, die
terkelijke vrien-
a de kerk van-
dogmatisch) en
, d) drijven hun
a van menschen,
uns laat hooren,
nende invloeden,
leken omdat ze
teeg de linkse
haat leefde ze
Parijs“ van een
i-syntheselieden

was hun wel een één-dags-bindinkje aan een formule-
tje, dat hen verder geen zier interesseerde, waard.
En nu krijgen we zendingmannen (van dien kant),
die lid van de P. v. d. A. zijn. En wij krijgen middel-
baar-onderwijs-menschen, die dat heelemaal niet gek
vinden. En artikelen, in „Trouw“ (a.i.), die de scherpe
kantjes eraf slijpen, en een jeugd-leidraad, die de
antithese wegredeeneert juist daar waar ze het diepst
is. „Trouw“ wil wel dweilen. Maar het helpt de kraan
niet sluiten.

En als „Trouw“ het weten wil, we denken óók aan
zulke dingen, als we, vóór we geld geven aan een
tweede miljoen, eerst eens willen weten wat er
mee gedaan wordt. Als een deel ook aan de
V.U. gegeven of besteed wordt voor een leerstoel in
A.R. Staatskunde b.v. (die er allang had moeten
wezen en dan niet als een leerstoel voor een „bizon-
der“ studievak), dan willen we eens over die V.U.
denken, en we willen eens kijken wie den zetel krijgt,
en of er waarborgen zijn. En als de omzetting van de
V.U., na verkregen hoogere rijkssubsidie, in een Al-
gemeen Protestantische Universiteit, met Utrecht b.v.,
haar beslag macht krijgen, dan willen we eerst even
nadenken. We willen ons realiseren, dat Ridderbos-
Dijk-V.U. de kerk hopeloos in de war gestuurd heb-
ben en zóó ons volk hebben overgeleverd — indirect
— aan kerkbedervende machten, omdat ze kortzichtig
en koppig waren toen ze degenen wegwerkten, die wat
ze voor waarheid hielden, ook tegen hun clubgenooten
volhielden, en tegen henzelf, toen ze aan 't draaien
gingen in synodale commissies en zulke dingaigheids-
meer (zie mijn correspondentie, gepubliceerd).

Tenslotte: als de Heer Schouten de bespreking van
onze geloofsinzichten binnen de politieke
partij „verbiedt“, of de zendingmannen zijner kerk
in politieke zaken wil doen zwijgen, gaat ook hij
dan niet zoo scheef, als „Trouw“ de Zending ziet gaan?
Niet dat die zendingsmenschen spraken, maar dat ze
met Bavinck, den synthese-man) VERKEERD sprak-
ken, was onze grief.

K. S.

*) „Oprecht“ in den zin van „echt“ („oprechte haar-
lemmer olie“, is olie van het zuivere recept) is natuurlijk
wat anders.

ZENDT LECTUUR OVER EN HELPT ONS!

Groot is de ijver van de nog kleine, pas opnieuw
tot openbaring gekomen vrijgemaakte kerken in Ba-
tavia en Buitenzorg om door het geven van voorlich-
ting en adviezen den reformatorischen geest der vrij-
making in geheel Indië te laten doorwerken.

Men moet ook daar „de ware toedracht“ weten.

Er is dringend behoefte aan voorlichtingslectuur.
Ook lectuur, die voor U „oud“ is, kan in Indië nog
uitstekende diensten doen.

Naar aanleiding van een verzoek van eenige broe-
ders in Indië om het regelmatig zenden van voorlich-
tingslectuur naar Indië te willen regelen, heeft de
kerkeraad van Rotterdam-Zuid hiervoor een Com-
missie benoemd, die U met den meesten aandrang
opwekt:

1. Zooveel mogelijk en zoo spoedig mogelijk aan
een der onderstaande adressen de door U gelezen bla-
den en brochures van de vrijgemaakte Geref. pers, die
als voorlichtingslectuur kunnen dienen, in te zenden.
Voor onmiddellijke doorzending naar een centraal
adres in Indië zal dan worden zorggedragen.

2. Voortaan geregeld Uw kerkelijke bladen, voor-
lichtingslectuur omtrent de Vrijmaking bevattend,
na lezing aan een der onderstaande adressen door te
zenden.

3. Uw bijdrage voor een fonds, waaruit de voorlich-
tingslectuur kan worden aangekocht, te storten op de
rekening ten name van den heer T. Jongeling, Rand-
weg 57a (Lecturfonds Indië) bij de Rotterdamsche
Bankvereniging, Bijkantoor Beijerlandschelaan, Rot-
terdam-Zuid (Postgiro-nummer 132283).

Voorts verzoeken ondergeteekenden alle eventueel
elders reeds bestaande commissies in den lande, die
hetzelfde beoogen als de hiervoor bedoelde commissie,
zich zoo spoedig mogelijk in verbinding te stellen met
de Commissie in Rotterdam-Zuid, opdat zooveel mo-
gelijk centraal en landelijk gewerkt worde.

Alle bladen der vrijgemaakte Geref. pers worden
vriendelijk verzocht het bovenstaande over te nemen.

T. JONGELING,
Randweg 57a, Rotterdam-Zuid.

J. J. GROENENDIJK,
Lange Hilleweg 36a, Rotterdam-Zuid.

JOH. E. HUTTEN,
Wevershoekstr. 55b, Rotterdam-Zuid.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

„DE JAVAAN WORDT MISHANDELD“.

Wij realiseren ons, dat de oppositie tegen het
indische beleid, gelijk dit in 1945 na de japanse
capitulatie door het driemanschap Van Mook-Scher-
merhorn-Logemann aan het nederlandse volk werd
opgedrongen, steeds heeft volgehouden, dat dit „be-
leid“ tot een catastrofe moest voeren.

Droegen onze hedendaagsche regenten nu nog be-
poederde pruiken en insgelijks de gematigde en rek-
kelijke predikanten, een kind zou begrijpen, hoe het
met ons land en volk is gesteld. Ieder zou weten, waar
het met ons nationaal bestaan, onze nationale eer,
ons godsdienstig leven op uit moet loopen. Want ieder
Nederlander weet nog wel iets van de geschiedenis
der achttiende eeuw, al spreekt hij er niet graag over.

Niet, dat er dan geen aanhangers en bewonderaars
zouden zijn.

Links-extreme groepen gaat het verval nooit hard
genoeg.

Ook blijven er altijd gemakzuchtige meeloopers, die
er op rekenen, dat de zondvloed nà hen komt.

Tenslotte zijn er ook menschen, die aan het systeem
een baantje boven hun capaciteiten danken.

Maar zulke in 't oog loopende uiterlijke kenteeken-
en als pruiken zijn er niet. Het verval is er echter
niet minder om.

Zie slechts, hoe de indische regering soebad bij
de australische bootwerkers om opheffing van de boy-
cot op nederlandse schepen en zich daarbij den
steun van Sjahrir verzekert.

Hoor den toon, welken Nederland reeds twintig
maanden van de republikeinen verdraagt.

Let op de beleedigingen, welke buitenlandse avon-
turiërs ons ongestraft in Indië aandoen.

Vergeet niet de terging, welke onze troepen en
onze marine hebben te verduren.

Merk op en zie, hoe onze Regeering angstvallig
toeziet of er ook ergens in Londen of New York een
wenkbrauw gefronst wordt tegen the Dutch.

Misken niet de beteekenis van het jongste bedrijf.
Er reisde een commissie naar Djokja om een „krach-
tige“ nota (van 6 à 7 meter lengte) aan te bieden,
onder veel plichtplegingen en naar we — gezien de
namen der aanbidders — mogen veronderstellen, met
aanwijzing van het gat waardoor Soekarno en de
zijnen nog kunnen kruipen om de zaak opnieuw op
sleeptouw te houden, hetgeen — naar we hopen —
vergeefsche moeite en overbodige vernedering zal
blijken.

Aan alles komt een eind. Onze achttiende eeuwse
pruikdragers hebben tenslotte de barbaarse zee-
rovers óók niet enkel met geld en goede woorden
zich van 't lijf kunnen houden.

Twintig maanden lang sukkelden we door veel
ellende naar den afgrond.

Al dien tijd smaadt en vernedering.

Al dien tijd ergernis over zooveel leugen, volks-
misleiding en bedrog.

Al dien tijd levend onder de dictatuur Van Mook-
Schermerhorn, waar de incompetenten de kans van
hun leven hebben en de bekwaamen de bons krijgen.
Waar de collaborateurs amnestie verkrijgen en pro-
gressief zijn, maar degenen, die zowel den Jap als
de Japanse republiek afwezen, den nieuwen geest
maar niet kunnen begrijpen en dus reactionair zijn.
Nu staan we dan voor den afgrond.

Het kan niet langer worden verbleemd. De Rege-
ringsvoorlichtingsdienst te Batavia gaat zelfs zo-
ver, langwijlige commentaren te leveren, die een aan-
eenrijging zijn van verwijten aan het adres van Djokja.
Het sonderlinge verschijnsel doet zich voor, dat men,
luisterend naar den R.V.D., een generale repetitie
krijgt van al wat de bestrijders van de regeerings-
politiek reeds twintig maanden lang in woord en ge-
schrift naar voren hebben gebracht: gij wilt geen
samenwerking, gij zijt uit de japanse school, gij zijt
niet in staat tot regeeren, gij hebt geen volksbelang
op het oog, gij hebt ellende over uw land gebracht,
gij wilt een dictatuur over geheel Indonesië, gij hebt
nog nimmer een belofte gehouden, enz. enz.

En het merkwaardigste is wel, dat er een toon valt
te beluisteren, die het doet voorkomen of de Neder-
landers altijd wel vermoed hebben, dat er met de Re-
publiek geen land te bezellen was, maar dat zij heel
veel geduld hebben geoefend. Dat geduld heet dan
nu op te zijn (de R.V.D. onderschat prof. Schermer-
horn!).

Je kunt je ooren niet gelooven, als je de R.V.D.
hoort verklaren, dat weliswaar Nederlanders het bin-
nenland hebben bezocht en verteld, dat de Republiek
zoo goed functioneert, maar dat de Regeering wel
beter weet en diep doordrongen is van den ernst van
den toestand. (Vroeger heeft de R.V.D. de verkla-
ringen van de enthousiaste bezoekers van de daken
gebazuind.) De R.V.D. weet heel goed, zoo vernemen
we, dat een bord „Ministerie van Financiën“ ergens
voor een huis te Djokjakarta nog niet beteekent, dat
het kantoor daarachter werkelijk aanspraak mag ma-
ken op dien naam.

Dat alles hooren we nu!

Een R.V.D. schijnt een eigenaardig instituut te zijn.
Eens verklaarde de nederlandse Regeering in bijna
hartstochtelijke bewoordingen, dat zij Soekarno en
Hatta verfoeide en nooit met hen zou onderhandelen.
Toen was professor Schermerhorn nog minister-pre-
sident. Later beweerde de R.V.D. dat Soekarno en de
Republiek niet waren te scheiden en dat de Rege-
ring dat altijd al begrepen had. Het had geen zin om
nog langer kiekeboe te spelen: onderhandelen met de
Republiek beteekende onderhandelen ook met Soekar-
no. Niet lang daarna prijken de kranten met foto's
van professor Schermerhorn en de overige lachende

leden van de Commissie-Generaal aan één disch met
Soekarno, Hatta en de leden van de indonesische de-
legatie.

Vele Nederlanders, die de japanse gruwelen aan
den lijve hebben ondervonden, konden dat niet waar-
deeren. Zij herinnerden zich de portretten van de gnu-
vende en buigende Soekarno en Hatta in gezelschap
van Tojo. En zij dachten aan vrienden en kennissen,
velen aan familieleden, die vermoord werden na de
capitulatie en aan de ellendigen in de kampen, die als
koopwaar werden gebruikt door de republikeinsche
onderhandelaars. Zij voelden zich verraden.

Mogen we nu den R.V.D. gelooven, dan schijnt deze
dienst toen ook al tegen zijn geweten in te hebben
gesproken en gepropageerd.

Maar, zoals we zeiden, er valt niet veel meer te
verbloemen.

Het beleid Van Mook-Schermerhorn heeft millioe-
nen menschen het leven gekost.

De Soendanezen en Madoerezen hebben er ge-
noeg van en willen van de Republiek af en op Suma-
tra stort het kaartenhuis ook ineen.

Links heeft er een eer in gesteld, de indonesische
kwesatie op progressieve wijze tot een oplossing te
brengen en de roomsche coalitiegenoot heeft niet kun-
nen of niet willen voorkomen, dat de sleutelposities
in handen van de Partij van den Arbeid kwamen.

Daar zetelen de bewierookte groote mannen.

Links heeft zijn arbeidersleiders naar de Republiek
gezonden en niemand zal verwacht hebben, dat zij
anders zouden getuigen dan dat de zaken goed gin-
gen. Ze zijn in contact geweest met de indonesische
„arbeiders“ op de arbeiderscongressen (waar geen ar-
beiders waren, maar wel jeugdige arbeidersleiders,
die nog nooit gewerkt hadden) en ze hebben meege-
jubeld: „Merdeka!“

Wie zijn echter de vrienden van links?

Dat zijn de duizenden, die gedijen konden, dank zij
het gevoerde on-nederlandsche beleid en die nu het
corrupte ambtelijke apparaat van de Republiek uit-
maken. Dat is die republikeinsche regering, die in
haar bestuur den onwaardigen Lodewijk XV even-
aart. De Republiek zijn wij! Wij willen doen en laten
wat wij willen. Vrijheid voor onze vrienden! Merdeka
voor de duizenden, slavernij voor de miljoenen!

Steeds meer ontstellende gegevens dringen tot ons
door.

Op Madoera woonden 5 miljoen Madoerezen. Twee
miljoen moeten als verloren wor-
den beschouwd. Zij stierven den hongerdood
of verkeerden in dusdanigen staat van verhongering,
dat zij ten doode zijn opgeschreven.

DE DONKERSTE PERIODE VAN HET CUL-
TUURSTELSEL WORDT LICHT BIJ DE DUIS-
TERNIS VAN NU!

De rijst voor Madoera gaat naar Britsch-Indië.
Van Mook hechtte destijds zijn goedkeuring aan
die overeenkomst.

Het Vrije Volk zegt, dat Nederland op z'n minst
25 jaar noodig zal hebben om in te zien, dat Van
Mook een groot man is. Ook Sjahrir, die de overeen-
komst sloot, is volgens dit blad een groot man. Het
Vrije Volk zal een madoereesche editie moeten uit-
geven, want de overgebleven Madoerezen willen los
van de Republiek!

Over het binnenland van Java bestaan slechts ge-
ruchten en..... talloze bewijzen in den vorm van
binnenstropelende vluchtelingen.

De verwachting is gewettigd, dat zoodra daar het
gordijn open gaat, op de meest ontstellende wijze zal
blijken, hoe ook daar de Republiek het overbevolkings-
vraagstuk oploste.

De rooms-roode coalitie wordt duur gekocht!
De Javaan wordt mishandeld.

Linggadjati is het tooverwoord, dat geesten be-
koort.

Maar alleen de geesten van hen, die er geen benul
van hebben hoe misdadig het is een overbevolkt eiland
als Java, waar het in normalen tijd al de uiterste be-
kwaamheid vereischte verhongering van een deel der
bevolking te voorkomen, over te leveren aan leiders,
die alleen maar revolutionair zijn en niet-competent.

Linggadjati is het paskwil van hen, die geen staats-
lieden zijn breed van inzicht, vast van beleid, nobel
van gevoelen, maar politici, die den wil hunner mis-
leide en overspannen kiezers uitvoeren.

Linggadjati is impopulair bij de Nederlanders in
Indië.

Omdat de overeenkomst zoo vaag is? Omdat de
Regeering teveel concessies deed?

Neen, daarom niet. Men zou zich wellicht verbazen
over de „progressiviteit“ van vele tegenstanders van
Linggadjati.

Maar, aan Linggadjati kleefte een heele rompalomp
van ellende.

Het was een vervolg op een bestand, dat onze troe-
pen bond en den terroristen vrij spel gaf. En de T.R.I.
gelegenheid (tot op den huidige dag) den water- en
voedseltoevoer af te snijden naar de door de Neder-
landers bezette gebieden op Java. Zij hangen hun
eigen volksgeenooten op, als ze gesnapt worden bij het
smokkelen van voedsel over de demarcatielijn!

Er werd onderhandeld met lieden (het kan niet
vaak genoeg worden herhaald), die verantwoordelijk
gesteld moeten worden voor den moord op vrouwen
en kinderen.